

EGLUTĒ

Vol. 10, No. 3 1959 kovas

SKAITYMO VADOVAS

Puslapis

	Lietuvių kl. pamokėlė	Mažųjų skaitymai	Sunkesnis skaitymas	Religija ir moralė	Tėvynė Lietuva	Kiti kraštai, nuotykių	Mandagumas, sugyvenimas	Sveikata ir saugumas	Gamta ir technika	Mūsų Dienų įvykiai ir žmonės	Paragininimas mąstyti ir spęsti	Paragininimas veikti ir kurti
3. Kristus kėlės	X		X									
4. Legenda apie velykinį k.	X											
5. Kiški Piški	X											
6. Zuikis Puikis	X											
7. Trys bernardinai			X									
10. Dobilėliai	X											
11. Pamąstyk							X				X	
12. Rasa moka viską!			X									
15. Voverytė ir vėjas	X											
16. Kasdienos mintys				X								
18. Kliudžiau			X									
20. Turtas		X	X									
21. Žinių stotis				X						X		
22. Skaitymo pamokėlė	X											
23. Algis ir Alytė		X					X					
24. Antanukas keliauja								X				
25. Žaiskime												X
27. Pasidarykime patys												X
29. Truputį pagalvok											X	

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

KRISTUS KĖLĖS

SESUO EGLĖ

Cyru-vyru vieversėlis:
"Kristus kėlės!"
Pempės pievoj klyku, klyku:
"Jau Velykos!"

Medžių pumpurėliai sprogo
Džiaugsmo proga
Ir lankoj pražydo gėlės –
Grožis kėlės!

Saulės spindulėliai leidos
Ant Jo veido
Ir nukaitę žemėn skleidė
Kristaus meilę.

Ir vaikai, kuriuos Jis myli
Nebetyli –
Gieda giesmę, beria gėles –
Kristus Kėlės!

Legenda apie velykinį kiškutį

INGRIDA STASAITĖ

Užtekėjo raudona saulė. Kristus nugalėjęs mirtį išėjo iš savo kapo uolos. Didelė dieviška meilė sruveno iš Jo širdies į visą pasaulį, kaip tekančios saulės spinduliai. Kristus pažvelgė į šiurpulingą kryžių, kuris tebestovėjo Golgotos kalno viršūnėje. Jo veidas švitėjo ne kerštu, bet meile ir ilgesiu žmonėms. Jis norėjo vėl būti tarp žmonių, vėl glostyti vaikučius. Jis troško vėl kuo nors įrodyti jiems savo meilę, ką nors jiems dovanoti. Bet aplinkui kapą nieko nebuvo. Kiek akys užmato tiesiasi laukai ir sodai. Tik mažutis kiškelis skabo žolytę.

Kristus atsikėlęs iš kapo nieko neturėjo. Jo žvilgsnį pagavo balti, lietaus nudailinti akmenėliai. Jis pririnko jų ir surišo juos į savo apsiaustą. Pašaukė kiškelį, užkabino jam ant kaklo ryšulėlį ir paliepė nunešti jį vaikučiams.

Kiškelis labai nudžiugo, kad gali patarnauti savo Kūrėjui. Pastatė ilgas ausis, pakreipė ūselius ir atydžiai klausė Kristaus nurodymų. Išklausęs, už-

Kiški Piški

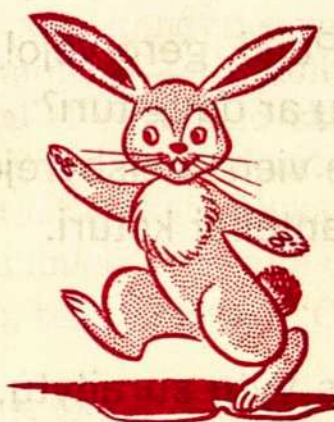
PR. IMSRYS

Stabt kiškiukas –
Apsidairė . . .
Strakt pasuko
Tuoį į kairę . . .

Kiški piški
Ilgakoji,
Ko tu basas
Vis bėgioji?

Kudul Kudul
Per pusyną
Nudulkėjo
Į karklyną.

Šalta, speigas –
Šiurpas ima . . .
Gausi plaučių
Uždegimą.

rietė trumpą uodegytę, pasispyrė ir nudūmė. Kristus patenkintas žiūrėjo į savo mažąjį pasiuntinį.

Kiškelis greit surado vaikučius. Jie dar tebemiegojo. Atsargiai jis išdėliojo jiems Kristaus dovanas. Kai vaikučiai nubudo, pamatė nuostabiai gražius margučius. Nuo to laiko kasmet anksti rytą kiškeliai aplanko visus miegančius vaikučius ir palieka jiems Prisikėlusio Kristaus dovaną – margučius.

Zuikis Puikis

VYTĖ NEMUNĖLIS

Kas ten bėga? – Zuikis Puikis.

Ką jis neša? – Margučius.

O iš kur? – Iš tėviškėlės.

O pas ką? – Pas vaikučius.

Zuiki Puiki, gero vėjo!

Adresų ar daug turi?

Ne, ne viens neišbyrėjo:

Tūkstantėliai keturi.

Šimtas Vytų suraitytų,

Algių stalgių – trys šimtai.

– O Rimukų kiek šimtukų?

– Keturi, sakau rimtai.

Rimą, Rimvydą ir Romą

Vis vadina Rimuku,

O aš juos visus pažįstu,

Aš pas juos visus suku.

Trys bernardinai be rūpesčio

Algimantas Gandas

Senas pasakorius

Važiuoja kartą didis Lietuvos karalius per didį mišką. Žiūri — šalia kelio didi lenta, kurioje didis užrašas...

Didis karalius liepė sustabdyti savo didį vežimą, ir įsakė savo didžiam raštininkui — vienuoliui perskaityti. Mat, senovėje didieji karaliai nemokėjo skaityti. Na, ir koks jiems buvo reikalas vargti, besimokant skaityti ar rašyti? O ką tada veikė jo raštininkai? Dykai duoną valgytų?

Gera! Didis raštininkas perskaitė didį užrašą, ir sako: — Didis karaliau, ten parašyta: “Čia gyvena trys bernardinai be rūpesčio”.

Ir didžio karaliaus kakta susiraukė, didžiai susiraukė.

— Ak, taip! — Sušuko didžiai supykęs didis karalius. — Aš baigiu pražilti iš rūpesčių, o čia mat atsirado kažkokie trys bernardinai ir gyvena sau miške be rūpesčio. Aš jiems parodysiu! Pašaukit man juos čion, tuč tuoju!

Pašaukė. Ir atėjo trys bernardinai, ir sustojo prie didžio karaliaus didžio vežimo. Ir klauso... O karalius jiems sako:

— Tai ką? Jūs čia gyvenat be rūpesčio?

— Taip, didis karaliau, tikrai be rūpesčio. Visi trys: kunigas viršininkas, kunigas pavaldinys ir piemuo broliukas. Pasisėjam kviečių — turim duonelės, pasimelžiam

ožkutę — turim pienelio. Ir ko mes turim rūpintis? Dievulis duoda mums visa ko pakankamai.

— Ak, šitaip? Na, tai palaukite, aš padarysiu ir jums rūpesčio. Štai rytoj tuo pačiu metu aš grįšiu pro šią vietą. Ir jeigu vėl pamatysiu tą jūsų didžią lentą su tuo didžiu užrašu, tai žinote kas bus? Ogi štai kas. Jei neatsakysite man į tris klausimus, tai liepsiu visiems galvas nukirsti. O mano klausimai štai kokie: kur yra žemės vidurys, kiek danguje žvaigždžių ir ką aš tuo laiku mįslysiu? Supratot?

— Supratom, didis karaliau, — atsakė trys bernardinai, o didis karalius nuvažiavo toliau savo didžiam vežime.

Rytojaus dieną didis karalius grįžta pro tą pačią vietą ir žiūri: didi lenta su didžiu užrašu besanti kaip buvusi. Toje pat vietoje, nei nepajudinta.

— Pašaukit man čion tuos tris bernardinus, tuč tuoju!

Pašaukė. Ir vėl atėjo visi trys bernardinai ir vėl sustojo ties didžio karaliaus didžiu vežimu. Ir pradėjo didis karalius klausinėti, pirmiausiai, žinoma, piemenį broliuką:

— Kur yra žemės vidurys?

— Didis karaliau, ten kur Tamsta stovi.

— O iš kur tu žinai?

— Didis karaliau, prašau išmatuoti ir patikrinti, jei netikit.

Supyko didis karalius, bet nieko nepadarysi. Atsakymas gudrus. Turėjo palikti piemeniui galvą ant pečių. Toliau klausia kunigą:

— Na, tu, tėve, atsakyk man dabar, kiek danguje žvaigždžių?

— Didis karaliau, lygiai tiek, kiek Tamstos karalystėje rugianojų po rugiapiūtės.

— Na, čia dabar! Iš kur jau tu tai sužinojai?

— Prašau suskaičiuoti ir patikrinti, jei netikit.

Didis karalius dar didžiau supyko, bet vėl nieko nepadarysi. Atsakymas išmintingas. Ir kunigui paliko galvą ant jo pečių. Tačiau pamanė, — na, viršininką tai jau tikrai pričiupsiu:

— Dabar tu, viršininke, pasakyk man, ką aš šiuo metu galvoju?

— Labai aišku, didis karaliau! Tamsta galvoji, kad kalbi su bernardinų viršininku, o tuo tarpu tik su jų piemeniu, apsivilkusiu viršininko rūbais.

Ir didis karalius jau norėjo dar didžiau supykti, tačiau turėjo nusileisti. Atsakymas buvo teisingas.

Ir didis karalius turėjo palikti tris bernardinus gyventi be rūpesčio didžiam miške. Ir nuvažiavo sau didis karalius į savo didį dvarą, savo didžiam vežime su savo didžiais rūpesčiais!...

Ir aš ten buvau, alų-midų gėriau, su jais kalbėjau, o ką išgirdau, tai čia jums pasakiau.

Dobilėliai

DANUTĖ SVIKLAITĖ

Dobilėliai žydi
Dobilai žaliuoja,
Dobilėlių laukas
Bitutę vilioja.
O bitutė skuba,
O ratuota lekia –
Neša avilėliui
Medaus saldžią kekę.

Dobilėliai kvepia,
Dobilėliai žydi –
Dobilai ir vėją
Medumi nugirdė.

PASAKA BE GALO

— Buvo senis su raudona kepuraite, senutė su geltona pajuostaite. — Ar pasakoti?

— Pasakot! (atsako vaikelis)

— Tu sakai — pasakot, ir aš sakau — pasakot. Buvo senis su raudona kepuraite, senutė su geltona pajuostaite.

— Ar pasakoti?

— Pasakot.

— Tu sakai — pasakot, ir aš sakau — pasakot. Buvo senis su raudona kepuraite, senutė su geltona pajuostaite.

— Ar pasakoti?

— Nepasakot. (Atsako klausytojas, jeigu jau jam nusibosta toji pasakėlė).

— Tu sakai — nepasakot, ir aš sakau — nepasakot.

PAMĄSTYK:

Iš ko pažįstate, kad vaikas yra geras?

Kas turi daugiau džiaugsmo, ar tas kuris dalinasi savo žaislais su kitais vaikais, ar tas kuris žaidžia vienas?

RASA MOKA

VISKA!

Alb. Baranauskas

Tai atsitiko atmintinąjį vakarą, kai tėtė prasėdo pro kėdę.

Buvo šitaip. Tėtė atėjo virtuvėn žiovaudamas, su knyga rankoje, susiieškojo sandėliukyje obuolį, patraukė sau prie krosnies kėdę ir, žiūrėdamas knygon, kita ranka nešdamas sau prie burnos obuolį, sulenkė kelius, kaip paprastai iš patyrimo taikydamas savo kelnėmis tiesiog sėdynėn. Tą Rasai neužmirštamą vakarą jis truputį neapskaičiavo, ir, pasikeitusiomis akimis, ištiestomis rankomis, iš kurių lėkė žemyn knyga ir obuolys, prašvilpė visu svoriu pro kėdę, nutūpdamas ant grindų, pajusdamas jų malonią, per dieną iš krosnies prisigėrusią šilimą. Vaikai, stebėję įvykį pražiotomis burnomis, per tris sekundes atsidūrė ant jo.

— Kaip jūs čia gražiai žaidžiate! — pasidžiaugė mama, įeidama su šaltais skalbiniais.

Tėtė, ketindamas nuslėpti įvykio priežastį, pasiliko taip sėdėti, nuo ko visas butas bematant prisipildė riksmų ir trenksmo, retkarčiais net nežymiai suvirpant langams.

Vaikai, dar nežinodami iš patyrimo, kaip greitai džiaugsmas pasikeičia nuovargiu, linksminosi taip nenuosaikiai, kad po valandos ketvirčio jiems pakirto kojas, kaip rugiapiūtėje. Tėtė galiausiai užsirangė ant kėdės ir mūrmėdamas prakando savo obuolį. Algis su Jule nuėjo žiūrėti pro langą į mėnulį, o Rasa pailsusios ant ties žingsniu iškrypavo į gretimąjį kambarį, tamsų, kur šviesa tekrito pro atdaras virtuvės duris, ir ten atsisėdo ant sofos.

reds Ją tuoį apėmė snaudulys. Rasa įsikišo burnon dešinės rankos nykštį ir prisimerkė, tačiau jį greitai vėl ištraukė, bijodamosi netyčiomis užmigti, šitaip prarasdama visą vakarą, pilną netikėtumo ir nuotykių, džiaugsmo ir tragedijos. Vaikai tyliai šnekėjosi virtuvėje pas langus. “Pataisykite užuolaidą”, tarė mama. Rasa nejudėdama sėdėjo tamsiame sofos kamputyje, iš tolo panaši į numestą šviesų pagalvėlį.

Ją taip marino, kad turėjo atsigulti, vėl su nykščiu burnoje. Iš paskutiniųjų gindamosi miego, Rasa užrietė kojas ir ėmė kairiąja ranka traukti batų raištelius. Vienas atsirišo tuojaus, o antrasis ilgai nepasidavė, nes buvo užmegztas du kartus. Rasa išsitraukė nykštį, sukrykštė, ir abiem rankomis įsikibusi į raištelius, ėmė timpčioti jais, lyg vadžiomis, kojas — buvo įdomu. Tai ją taip prablaivė, kad Rasa turėjo atsisėsti ir nusitraukti batelius: rankos įsitempė, lūpos kietai susičiaupė, antakiai išlinko ir kaktoje atsirado statmena raukšlė. “Šmukšt,” padarė kairysis batelis; “šmukšt,” padarė ir dešinysis; Rasa juos padėjo ant sofos šalia savęs, pajudino kojas ir sukrykštė. Miegai buvo galutinai išdulkėję iš jos tamsios, susivėlusios galvutės.

“Kojinės,” tarė Rasa.

Nusitraukusi batus ir judindama kojas, ji jautė tokį lengvumą, tarytum, visai nustojusi svorio, galėtų lakioti palubėmis, kaip angelukai, gyveną spalvotose knygoose.

“Žalios,” tarė Rasa, glostydamą kojines. Kojinės buvo mėlynos, tačiau tas žodis jai iš tikrųjų reiškė mėnulį. Kojinės lengvai sekėsi numauti, ir Rasa padėjo jas su batais, plodama rankomis ir juokdamosi, nes netikėtai sukrutėjo visi dešimt kojų pirščiukų, iš džiaugsmo jai nė nepastebint, kad juos judina pati.

Kojų pirščiukai Rasai buvo įdomiausia jos apvalaus kūnelio dalis. Kadaisė ji juos lengvai susikišdavo burnon, tačiau laikui bėgant, tai pradėjo darytis vis sunkiau: beliko galimybė džiaugtis iš tolo. Žiemą net ir tai buvo reta pramoga, pirštams dienos metu slepiantis bateliuose, o nakčia nertinyje su pėdukėmis. Dabar čia, niekieno netrukdoma, nė nevaržoma, Rasa su pasitenkinimu atsidavė savo mėgiamajam žaidimui “kojų pirštai — rankų pirštai, suieškokit nykštį!” Kojos baltavo prieblandoje, kaip sniegas. Vai-

kai virtuvėje šaukė: “Dar, dar!”, kažką valgydami; Rasa, dabar tai tesupratusi, jau buvo bešokanti basa nuo sofos, ir susilaikė tik paskutinę akimirką — kažkas buvo netvarkoje. Kiekvieną kartą, kai ji darydavo kojų pirštų — rankų pirštų žaidimą, būdavo baromasi, kam nusiauna batelius.

— Paskui peršalusi kosėsi, — sakydavo tėtė ir mama. Rasa dabar jau žinojo, kad šitie žodžiai reiškia, jog suaugusiems nepatinka kojų pirštų — rankų pirštų žaidimas.

Rasa vėl atsisėdo, jau nebesijuokdama, suspaustomis lūpomis ir išlenktais antakiais, galvodama apie išeitį. “Man didelį, man didelį!” šaukė virtuvėje vaikai. Rasai apsiniaukė akys nuo ašarų. Klausimas reikalavo skubaus, neatidėliojamo sprendimo: mama galėjo kiekvienu metu uždaryti sandėliuko duris.

Rasa paėmė vieną kojinę ir, tvirtai laikydama ją rankose, pradėjo taikyti koją. Įlindo gerai, tik kulnis pataikė į viršų. Virtuvėje jau čepsėjo, gaišti nebuvo kada. Antroji kojinė užsimovė labai gražiai, lyg aunant mamai arba tėčiui. Rasa sukrykštė, netikėdama

savo akimis, paskui, viską užmiršusi, kojinę nutraukė ir dar kartą ją užmovė, vėl sukrykšdama, nes ir šį kartą išėjo, kaip pirma. Suspaudusi lūpas, Rasa tada nuavė ir vėl apavė antrąją koją, tačiau kulnis vistiek atsirado viršuje.

Voverytė ir Vėjas

Ona Tamulevičiūtė

Voverytė bėginėja
Tarp šakų,
Voverytė gaudo vėją
Iš laukų.

Bėga vėjas pasirėdęs
Seneliu —
Voverytei kliūna pėdos
Už gėlių.

Voverytė šaukia vėją
Pro lapus,
Kad pasuptų palengvėle
Jos vaikus.

Ji palydi seną vėją
Takučiu,
Uodegytę užsidėjus
Ant pečių.

— Rasa! — šūkterėjo virtuvėje mama.

— Rasa, Rasa, Rasa, Rasa, — tarė Julė.

— Rasa, kur tu? — sunerimo Algis.

Ji griebė batelius, taip skubėdama, kad pati girdėjo, kaip iš susijaudinimo plakė širdis. Batus autis buvo lengviau, negu kojines, nes nė vienas neatvirto kulnimi į viršų.

— Rasa, Rasa, Rasa, Rasa, — tarė virtuvėje Julė, matydamą ją ateinančią.

— Rasa, ar nori obuolio? — paklausė mama.

Rasa, pilna pasididžiavimo, linkterėjo galva.

Pirmą kartą savo gyvenime jai pavyko pačiai apsiauti kojas!

— A! A! — tarė ji mamai, viena ranka patraukdama ją už sijono, antrąją rodydama palaidus batų raištelius. Mama pasilenkė, nusijuokė ir tarė tėtei:

— Tu mergaitei batukus apavei ne ant tos kojos!

Viskas buvo taip linksma ir miela — visai ne taip, kaip nusivius ir negalint apsiauti. Rasa taip pat jautėsi kita, nebe pirmykštė, jau didelė, RASA, KURI VISKĄ MOKA PATI!

Kasdienos mintys

1. Šiandien darysiu tai, ką Dievas nori. Stengsiuos pabaigti viską, ką pradėdau ir viską gerai atlikti.

2. Esu Dievo vaikas, sukurtas pagal Jo paveikslą. Gyvensiu taip, kad visi galėtų Jį matyti manyje. Jieškau Jo visuose, su kuriais susitinku, nes ir jie yra Dievo paveikslas.

3. Šiandien dėkosiu Viešpačiui už man suteiktas dovanas: meilę, tikėjimą, gyvybę ir už didžiąsąją dovaną Jėzų Kristų.

4. Kiekviena diena man teikia naujų ir nuostabių dalykų. Eisiu laiku gulti, nes noriu būti atsinaujinęs ir pajėgus džiaugtis ir dirbti.

5. Žinau, kad Dievas veda mane. Aš galvoju, kalbu ir darau, ką Dievas nori. Jieškosiu progų būti kitiems malonus ir jiems padėti.

6. Juo dažniau meldžiuosi, juo labiau jaučiuosi esąs arčiau Dievo. Tada Dievui lengviau man padėti gera daryti.

7. Dėkoju Tau, Tėve, už sveikata ir stiprybę. Šiandien tiesiai stovėsiu, giliai kvėpuosiu ir stengsiuos nuolat šypsotis.

8. Dėkoju Dievui už tą gerą, ką turiu. Noriai su kitais dalinuosi man Dievo duotomis dovanomis.

9. Šiandien pasitikėsiu Dievu. Būsiu ramus ir leisiu Jam pripildyti mano protą geromis mintimis.

10. Dieve Tėve, padėk tautų valdovams, kad jie būtų išmintingi ir geri. Meldžiuosi, kad jie visada elgtųsi garbingai ir trokštų tarnauti kitų labui.

11. Šiandien stengsiuos klausyti Dievo. Jis kalba man tyliai ir švelniai per tėvelius, mokytojus, draugus. Girdžiu Jo balsą ir Jam esu klusnus.

12. Išmokyk mane, Dieve, džiaugsmingai gyventi ir kitiems padėti, kad jie būtų laimingesni per mane.

13. Niekada nesu vienas, — Dievas visada yra su manim. Net tada, kai esu toli nuo savo mylimųjų, jaučiuosi arti jų, nes Dievas yra taip pat su jais.

14. Ačiū, Tėve, už draugus. Padėk man, kad būčiau jiems geras ir rasčiau gerų naujų draugų.

15. **Laukiu naujų dalykų ir pergyvenimų, kuriuos Dievas man suteiks. Nebijau pasikeitimu, nes žinau, kad Jo valia man visada yra gera.**

16. **Stengiuosi niekada neturėti kitiems nepalankių minčių. Atleidžiu ir užmirštu praėjusius įžeidimus ir nemalonumus.**

17. **Ačiū, Dieve, už gyvybę. Žinau, kad tai yra didi Tavo dovana. Noriu naudoti ją išmintingai, su meile, kad galėčiau padėti kitiems.**

18. **Kokia dovana turėti akis ir matyti! Saugau savo akis — tegu per jas šviečia Dievo šviesa ir džiaugsmas.**

19. **Koks brangus laikas, kurį Tu davei, Dieve! Stengsiuos geriau naudoti sekundes, minutes ir valandas.**

20. **Štai nauja diena. Vakar nepadariau to gero, ką galėjau. Prašau, Dieve, man atleisti ir padėk man šiandien būti geresniam.**

21. **Dievas veikia per mane. Su jo pagalba galiu atlikti visas savo pareigas ir darbus lengvai ir maloniai.**

22. **Tebūna ramybė žemėje. Parodyk man, Tėve, kaip nešti ramybę visiems mintimis, žodžiais ir darbais.**
23. **Atveriu akis, kad matyčiau. Prašau Dievą parodyti, kaip vartoti savo akis, kad matyčiau tik tai, kas gera ir teisinga.**

24. **Nesvarbu, kas atsitiktų — su Dievo pagalba galiu pakelti viską drąsiai ir giedriai.**

25. **Dievo meilė padaro gyvenimą laimingu ir džiaugsmingu. Tegu Jo meilė šviečia per mane ir pasiekia visus, kurie yra aplnikui.**

26. **Dėkoju Dievui už atmintį. Visą, ką išmoksiu, saugiai laikysiu atmintyje ir esant reikalui pasinaudosiu.**

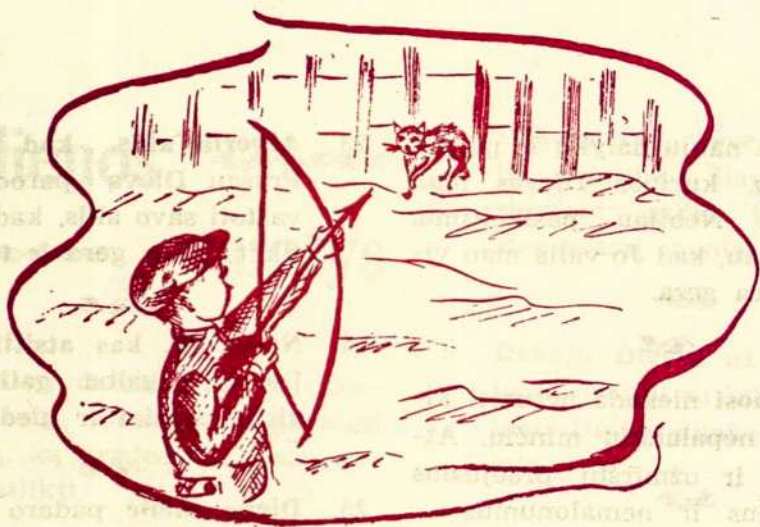
27. **Dievas yra kantrus, kai aš darau klaidų. Aš irgi būsiu kantrus — su savim ir su kitais.**

28. **Visi žmonės Dievo vaikai. Visiems rodau malonumo ir meilės, nes visi yra mano broliai ir seserys.**

29. **Nesvarbu, kur esu ar ką darau, Dievas yra su manim, nes Jis yra visur. Nieko nesibijau, nes Jis yra čia.**

30. **Dirbu dėl Dievo. Darau, kas reikia, ir kaip galima geriausiai. Dievo išmintis ir stiprybė padaro mano darbą lengvu.**

31. **Kai mane vargina rūpestis ir baimė, aš atsiduodu Dievo valiai. Žinau, kad su Juo viskas išeis į gerą.**

Kliudžiau

J. BILIŪNAS

Tai buvo nedidelė balta katytė. Jos menkas suliesėjęs kūnelis visas drebėjo nuo šalčio ir baimės; jos plaukai, lietaus sušlapinti ir purvais apskretę, visi kabėjo sustirę ir pasišiaušę. Radau aš ją lauke, patvory pritūpusią, susirietusią, nelaimingą. Mane pamačiusi, ji taip gailestingu balsu sumiaukė ir pažiūrėjo akimis, kuriose švietė ir baimė, ir viltis. Ji buvo dar visai visai jaunutė, bet tokia sudžiūvusi? Gal ją atėmė nuo jos motinos žmonės; gal jie pirma norėjo ją įdėti maišiukan ir, nunešę į upę, įmesti vandenin, bet paskui atnešė laukan, pametė patvorin, kad ji neberastų namų ir nudvėstų badu: žmonėse jau nebebuvo jai vietos; gal jau nebe pirmą dieną ji čia išalkusi ir sušalusi tupi...

Bet kas man darbo? Juk ji niekam nereikalinga...

Ir aš apsidžiaugiau, kaip apsidžiaugia pamatęs kiškį medėjas. O aš jau juo buvau apsitaęs. Ant pečių turėjau persidėjęs lanką, rankoj nešiaus strėlas: maniau esąs tikras Amerikos tyrliaukių gyventojas, Kuperio aprašytas. Nors buvau tik antros klasės mokinys, vienok jaučiaus milžinas esąs, kuris, rodės, ir vilkų būrį sutikęs, neišsigastų.

O čia buvo tik maža sudžiūvusi katytė...

Atmatavęs dešimtį žingsnių, atsistojau, nusiėmiau nuo pečių lanką, įtempiau strėlą ir pradėjau taikinti. Liūdnomis akimis žiūrėjo į mane nelaimingas gyvulėlis, tarsi klausdamas, ką aš darau... ir laukė.

Strėla sudzimbė ore, ir pamačiau, kaip katytė staiga parvirto kūlio, skaudžiai skaudžiai sumiaukė ir pradėjo stirenti kojytėmis...

Kliudžiau. Kaip tikras medėjas, prilėkiau artyn, bet ūmai pajutau širdyje šaltį ir apsistočiau nustebes: katytės veidas buvo neapsakomo skausmo pervertas, akys primerktos; ji iš visos dar likusios galios pasistengė atsistoti ant pirmutinių kojų ir pradėjo šliaužti, vilkdama žeme savo kūnelį: kartu vilkosi įlindusi jos krūtinėn strėla, o iš žaizdos dideliais juosvais lašais lašėjo ant smėlio sukrekėjęs kraujas.

Nusiminęs, nebežinodamas, ką daryti, atžagaria ranka numėčiau lanką ir strėlas ir neatsigręždamas parlėkiau namo. Širdy jaučiau skausmą ir sunkumą: tarsi didelė našta slėgė krūtinę.

Tik trečią dieną drįsau išeiti laukan: katytė gulėjo aukštiełninka, nebegyva. Čia pat prie jos buvo numesti lankas ir strėlos. Nutvėręs nuo žemės lanką ir strėlas, sulaužiau į šipulius ir toli išmėčiau po lauką. Tik nedrįsau išimti strėlos, kuri buvo įsisiurbusi katytės krūtinėn ir dabar stypsojo atsikišusi.

Tai buvo vienatinis mano gyvenime šūvis. Bet laimingas: aš jį lig šiolei dar tebenešioju savo krūtinėje...

**Šv. Juozapai,
Vaikelio Jėzaus
Globėjau, globok
mane ir saugok
nuo pikto.**

(Šv. Juozapo
Šventė —
kovo 19 d.)

TURTAS

Kartą maža mergytė sėdėjo prie stalo ir stebėjo dėdę, kaip jis suveda kažkokias sąskaitybas. Kambaryje buvo tylu. Staiga dėdė džiaugsmingai sušuko:

– Kaip gerai! Turiu didelę sumą juodai dienai!

– Apie ką jūs kalbate, dėdė? – paklausė mergytė.

– Apie savo turtą, kurį sukroviau, mažyte.

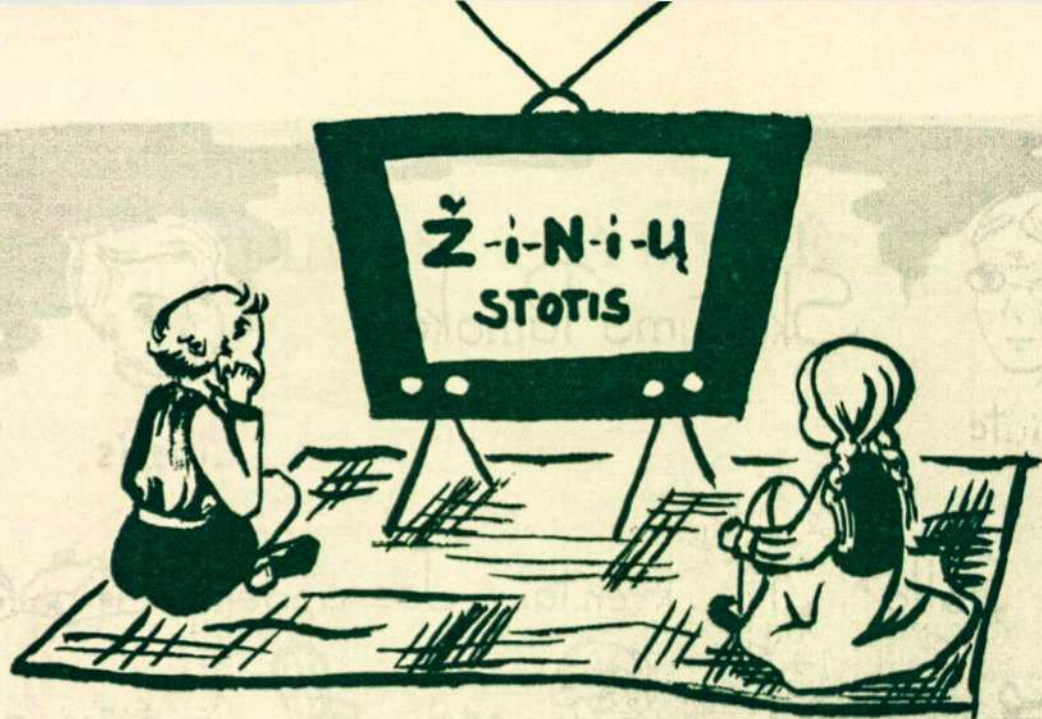
– Ar danguje? – vėl klausė mergytė. Ji buvo girdėjusi tėvelį skaitantį apie turtų krovimą danguje.

– O, ne, mažyte. Mano visos brangenybės yra žemėje. Kaikurios bankuose, kaikurios kitose vietose, – atsiliepė dėdė.

– Argi jūs nieko neturite danguje? – klausinėjo toliau mergytė.

– Ne. Nemanau, kad turėčiau...

Dėdė susimąstė. Jis suprato, kad kai jis paliks šį pasaulį, paliks ir sukrautus pinigus. Jis pasiryžo pasidėti turtą ir danguje. Mergytė tik vėliau sužinojo, kad jos klausimas davė progą dėdei apsigalvoti ir pasidaryti kilniu ir veikliu krikščioniu.

Praėjusių metų spalio mėn. šventėme 500 metų sukaktį nuo Šv. Kazimiero gimimo (1458 m., spalio mėn. 3 d.). Šį mėnesį, t. y. kovo 4 d., švenčiame jo mirties dieną. Bažnyčia paskelbdama jį šventuoju skyrė jam pagerbti tą dieną, kurioje jis mirė ir pasiekė dangų.

Šv. Kazimieras mirė pačioje jaunystėje – 26 metuose. Per tą trumpą laiką jis išmoko mylėti Dievą ir artimą. Dar kūdikystėje jis giliai tikėjo Dievą ir stengėsi Jam patikti sąžiningai atliki-

nėdamas savo pareigas. Jaunasis karalaitis suprato iš prigimties gautų gabumų reikšmę, pasiekė didelio išsilavinimo. Paklusnus auklėtojams ir Dievo malonės veikimui, jis išugdė kilnų būdą, tvirtą valią ir laimėjo šventojo garbės vainiką.

Močiutė

Skaitymo Pamokėlė

Linelis

Šalta * * * krenta: Jos apdengė

ir sėdi ir žiūri pro

. neša vandens ir savo . Ji

sučirpė jam „Ačiū.“ „Kanarėlė patenkinta“, sako .

„Lineli, ar nenorėtum pradžiuginti ir lauko“ ?

„Kaip man juos pradžiuginti?“ klausia . Močiutė

sako: * * * apdengė žemę ir jie neberanda sau maisto.

Paberkime jiems ; duonos trupinėlius ir ir

pabėrė grūdų ant . Atskrido sulesė

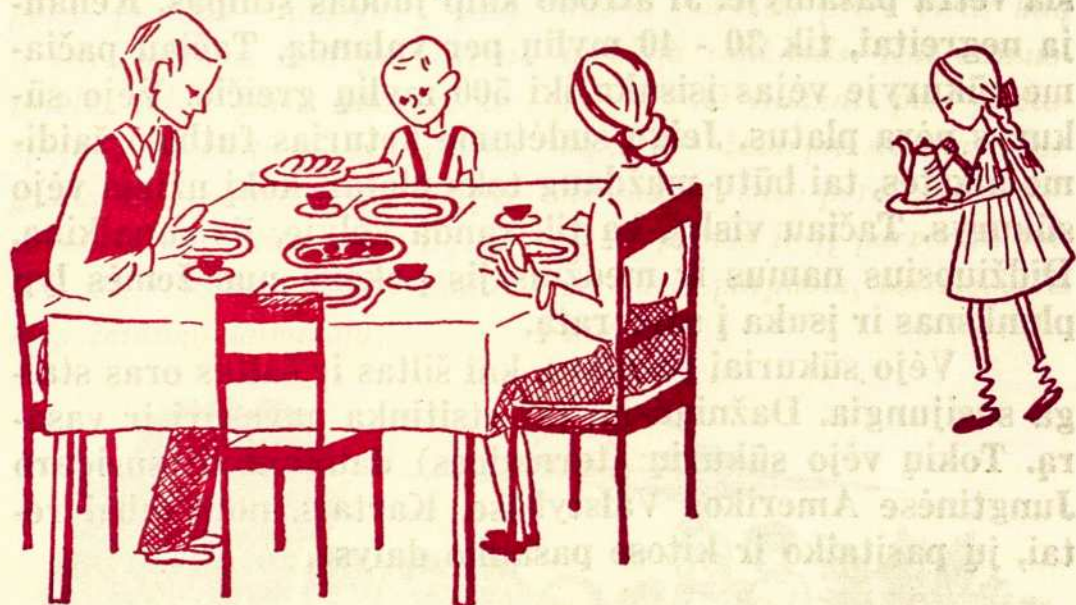
grūdelius ir sučirpė ir „Ačiū“!

ALGIS ir ALYTĖ

Tinginių vaikų ausytės
Ir danteliai nevalyti,
O jei praustis valią duosi
Jie sušlapins tiktai nosį...

Valgyt pavėlavęs jau —
Nesakys: "Atsiprašau!"
Savo lėkštę prisikraus,
Bet kitiems nepatarnaus.

Tai ne Algis, ne Alytė!
Jų nereikia daug prašyti,
Jie dailiai susišukuos,
Pusrytėlių nevėluos.

Algis nori vis padėti,
Aptarnauja savo tėtį.
Greitai pastebi Alytė,
Ką užmiršo jos mamytė:
"Aš atnešiu, pasėdėkit,
Nors truputį pailsėkit!"

SMARKIAUSIA VĖTRA PASAULYJE (tornadoes)

Aš panorau daugiau sužinoti apie vėjo sukurius. Prašiau tėtį man papasakoti. Jau anksčiau buvau girdėjęs, kad vėjo sukuryje padaro keisčiausių pokštų. Pavyzdžiui, jis gali su plonučiu šiaudu perdurti storą lentą, lyg su aštria vinim. Vėjo sukuryje (tornado) yra pati smarkiausia vėtra pasaulyje. Ji atrodo kaip juodas stulpas. Keliauja greitai, tik 30 - 40 mylių per valandą. Tačiau pačiame sukuryje vėjas įsisuka iki 500 mylių greičio. Vėjo sukuryje nėra platus. Jeigu sudėtume keturias futbolo žaidimo aikštes, tai būtų maždaug toks plotas, kokį užima vėjo sukuryje. Tačiau viską, ką tik randa kelyje, jis sunaikina. Didžiuosius namus ir medžius jis pakelia nuo žemės lyg plunksnas ir įsuka į savo ratą.

Vėjo sukuriai susidaro, kai šiltas ir šaltas oras staiga susijungia. Dažniausiai tai atsitinka pavasarį ir vasarą. Tokių vėjo sukurių (tornadoes) daugiausiai susidaro Jungtinėse Amerikos Valstybėse. Kartais, nors labai retai, jų pasitaiko ir kitose pasaulio dalyse.

* * *

LAIKU APSIŽIŪRĖJO

Mažas berniukas (greitajame traukiny): Mama, kur mūsų traukinys buvo sustojęs?

Mama: Netrukdyk manęs. Matai, kad skaitau. Kodėl klausi?

Mažas berniukas: Sesutė ten išlipo.

Žaiskime

AVINĖLIAI

Stipriausias ir vikriausias vaikas yra vadovas — „avinėlis“. Jis pamažu bėgdamas šūkteli: „Vedu avinėlius į baltus dobilėlius! Avinėlio striuka uodegėlė, kas pridurs?“ Prie vadovo už pečių tuojau kabinasi vienas už kito vaikai. Susidaro ilga vora. Tada vadovas su visa „uodega“ pasileidžia bėgti. Jis sukinėjasi, pritūpia, staigiai sustoja, stengiasi pasiekti „uodegos“ galą ir ten esančiam žaidėjui sušerti vytele. Jeigu kuris žaidėjas nespėja bėgti kartu su kitais arba gauna nuo vadovo su vytele, pasitraukia iš žaidimo. Kas ilgiausiai išsilaiko voroje, tas skaitomas žaidimo laimėtoju.

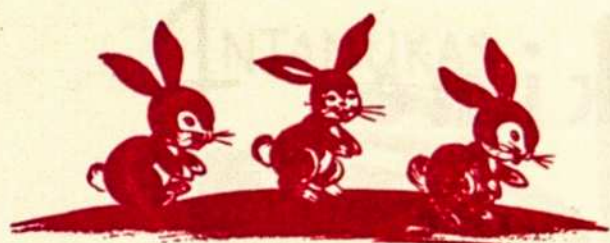
ŠARKELĖ

Žaidėjai sudaro ratuką ir dainuoja:

Šarkelė dūda groja,
o tilviko basa koja.
Aš tilvikui per pilviuką
Ir tilvikas kartu sukas.
Šarka šoka, varna šoka,
O tilvikas vis nemoka.
Aš tilvikui per pilviuką
ir tilvikas kartu sukas.

Dainuodami vaikai sutūpę šokinėja poromis prieš viens kitą ir ploja rankomis. Kai dainuoja — „Aš tilvikui per pilviuką...“ — žaidėjai stengiasi delnu suduoti savo porai per liemenį ar pečius ir jį parversti. Jeigu kuris parpuola, tas išeina iš žaidimo.

GALVOS AUGŠTYN

Kiekvienas žaidėjas pasigamina 10 gabaliukų kartono. Ant vienos jų pusės nupiešia po gyvulio galvą. Tuos kartonėlius sudeda į dėžutę. Tada kiekvienas iš eilės apverčia savo dėžutę ir gauna tiek taškų, kiek atsiverčia galvų. Kiekviena galva turi 1 tašką. Po trijų kartų laimi tas, kas turi daugiausiai taškų. Žaidimas vadinasi: "Galvos augštyn".

Varžybos (Lenktynės)
Kas toliau numes paukščio plunksną?

Kas toliau nusvies skiedrą?

Kas laimės lenktynes bėgdamas atbulas?

Kas įvers siūlą adaton, sėdėdamas ant gulsčios bonkos sukryžiuos kojas?

VISUOTINIS KLAUSIMAS

Sūnus: Kiek metų dar turėsiu gyventi, kad galėsiu daryti ką tik noriu?

Tėvas: O... nežinau, mano sūnau. To amžiaus dar niekas nesulaukė.

PERMOKĖJO

Paštininkas: Taip, ponia, tam laišku ženklių užtenka, nes pridėjote tris centus viršaus.

Ponia (susirūpinusi): Kad tik jis nenuėitų per toli.

Jonas dažo višteles,

Margina jų plunksnes,

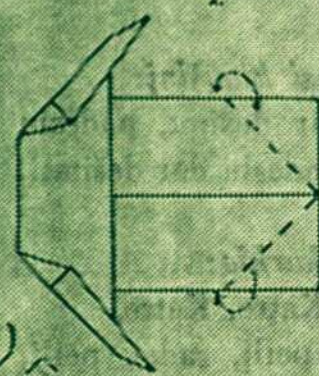
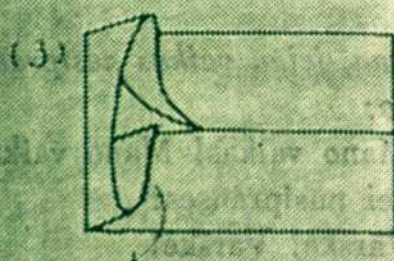
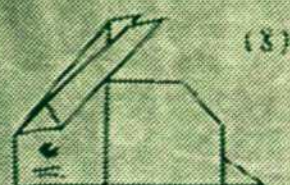
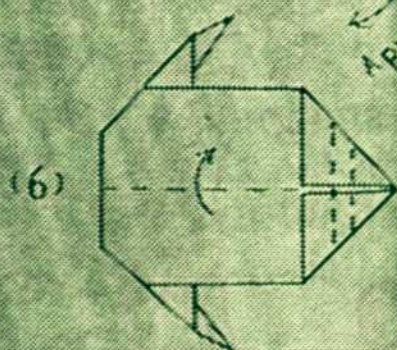
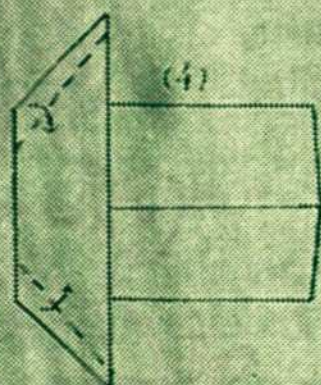
Kad jos būtų ne baltos,

Bet spalvotus kiaušinius.

PASIDARYKIME PATYS

Popierinis
Kiškis

apversti

Jis galima pasidaryti
iš keturkampio
popieriaus.

Kaip kas šneka

(Lietuvių tautosaka)

Balandis burkuoja:

Kur brūklys? Kur brūklys?

Kielė:

Čižip, čižip, čižip, čižip!..

*Varna, jeigu vaikas nesiprausęs,
sako:*

Mano vaikas! Mano vaikas!

Jei nusiprausęs:

Varškė! Varškė!

Višta, padėjusi kiaušinį:

Padėsiu dar dešimt, padėsiu
dar dešimt, padėsiu dar dešimt!.

Varlės baloj kurkia:

— Katre, Katre, Katre,

— Radau peilį, radau peilį,
radau peilį!

— Kokį, kokį, kokį?

— Baltakriaunį, baltakriaunį,
baltakriaunį!

TRUPUTĮ PAGALVOK

DARŽOVĖS IR VAISIAI

Pažymėkite šiame sąrašė daržoves raide d ir vaisius – raide v.

kriaušė

salota

morka

krapas

vynuogė

kopūstas

obuolys

krienas

pastarnokas

petražolė (petruška)

svogūnas

bananas

griežtis

burokas

vyšnia

kaliaropė

slyva

salieras

špinatas

arbūzas

bulvė

pipiras

žirnis

riešutas

KAS KĄ DARO?

Čir vir, vir, kir vir vir, ką daro Jonas?

Darže jis krečia ir valgo a.....s.

Alele, tralele, kur mūs Onutė?

Virtuvėj minko ir kepa b.....ę.

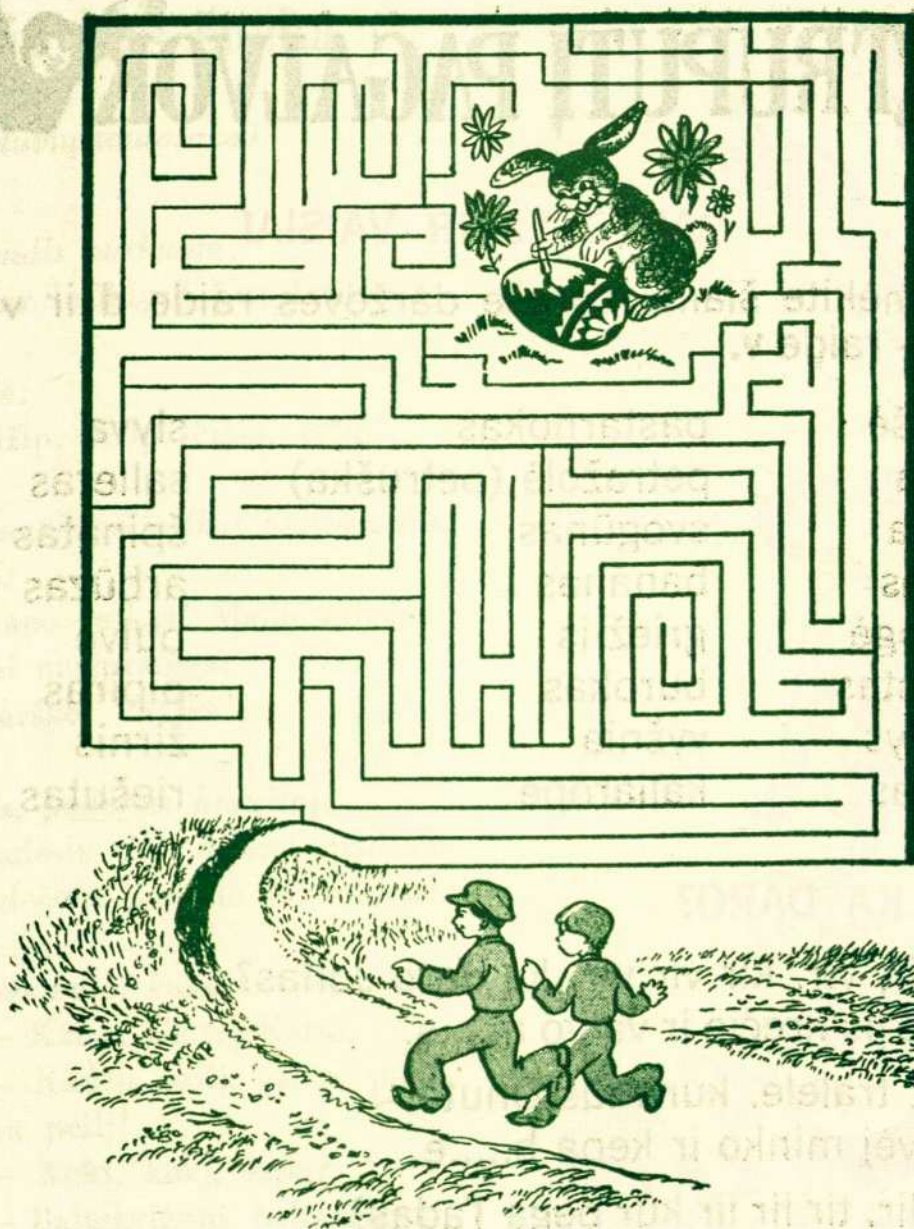
Ir lir lir, tir lir lir kur bėga Tadas?

Patikrint ar tvirtas ant ežero l...s.

Zur lur lur, mur lur lur, kur Aldonėlė?

Supa ir migdo ji savąją l..ę.

GALVOSŪKIS

(Užbraikite žodžius)

1. Daug medžių —kas	6. Tuštuma —kas
2. Miško žvėris —kas	7. Mažas žmogus —kas
3. Pinigų sandėlis —kas	8. Matuojamas valandomis —kas
4. Žemės plotas —kas	9. Bičių gaminyš —kas
5. Apvala juosta —kas	10. Paukštis —kas

EGLUTĖ
Leidžia
Lietuvių Kultūros
Institutas

Redaguoja ir
Administruoja
Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Redaktorė — Sesuo M. Kristofora. Administratorė — Sesuo M. Oliveta.

Prenumerata:

Metams: \$4.00, atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus, adresų pakeitimus, ir raštus prašome siųsti ir visais redakcijos ir administracijos reikalais kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

ŠI NUMERĮ ILIUSTRAVO:

Marija Eidukevičiūtė — “Kliudžiau” psl. 18, “Turtas” psl. 20,
“Skaitymo pamokėlė” psl. 22.

Sesuo Marija Veronika — “Algis ir Alytė” psl. 23, “Pasidaryki-
me patys” psl. 27.

(Šv. Kazimieras psl. 21 — Kazimierietės Sesers Marijos Gracijos
kūrinys — terra cotta; margučiai psl. 3 — Dail. J. Kaminsko; psl.
15 klišė “Žvaigždės”).

Galvosūkių atsakymai sekančiame numeryje.

SVEIKI SULAUKĖ

ŠV. VELYKŲ!

“EGLUTĖ”

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

K O V A S

1. S. Albinas, Amalis, Rusnė
2. P. Agnietė, Alonė, Eitautas
3. A. Kunegunda, Uosis
4. T. KAZIMIERAS LIETUVOS GLOBĖJAS, Daina
5. K. Teofilius, Giedrė
6. P. Rožė, Raminta, Sunigaila
7. Š. Tomas Akv., Rimtautas, Vaidilutė
8. S. Jonas nuo Dievo, Vaižgantas
9. P. Pranciška, Visgailė, Žygintas
10. A. 40 Kentėtojų, Anastazija, Žibuolė, Naubartas
11. T. Konstantinas, Kandidas, Aurėja, Vartulė
12. K. Grigalius, Fina, Goštautas, Jorūnė
13. P. Kristina, Sabina, Liutvaras
14. Š. Kirinas, Matilda, Karigaila
15. S. Lioginas, Aujotas, Ruklys
16. P. Julijonas, Vaidotas
17. A. Patricijus, Gertrūda, Gendvilis
18. T. Kirilas, Edvardas, Eimutis, Vainis
19. K. Juozapas, Prutenis
20. P. Benignas, Kaldija, Zibartas
21. Š. Benediktas, Lingaila, Alpė, Galingas
22. S. Povilas vysk., Oktavianas, Meida, Svetigaila
23. P. Fidelis, Advilė, Visomantė, Jūreivis
24. A. Gabrielis, Kotryna, Glodenė, Tolivardis
25. T. MARIJOS APREIŠKIMAS. Heraldas, Dula,
26. K. Kastulas, Felicita, Teklė, Liudgeras, Tiklė
27. P. Jonas Damaskietis, Aleksandras, Lidija, Meldutis, Rūta
28. Š. Tutilas, Osburga, Vygandas
29. S. Sekundas, Diemuta, Kernius, Gygaja
30. P. Regulas, Anelė, Strumyla
31. A. Aldas, Balbina, Ginutis

